

Overweging zondag 26 december 2021 – Feest H. Familie

Dominicuskerk Utrecht

1 Sam. 1.20-22.23-24; Ps. 27; 1 Joh. 3,1-2; Lc. 2,41-52

Mensen van God,

Waar hebben we het over als we woorden als heil, heilig en familie in de mond nemen? En is het zinnig om ze zomaar te gebruiken? Er is mensen te veel heil beloofd vanuit ideologieën, er is te veel toegedekt door verheerlijking met het woord heilig, en bij familie hebben mensen extreem verschillende ervaringen...

De kleur rood van Kerst is er niet zomaar. Voorheen vierden we op Tweede Kerstdag het feest van Stephanus, de eerste diaken van de kerk, de eerste martelaar ook. Daarom zijn er behalve witte ook rode linten aan de klassieke kerstkrans. Op 28 december gedenkt de kerk de Onnozele Kinderen, iets verder af van de kerstkransjes, de verlichte bomen en alles wat we in huis halen, zodat het niet meteen de sfeer kan verstoren.

Met Kerst wil je geloven in het goede, maar daarom hoef je nog niet goedgelovig te zijn of te worden. Midden in de realiteit van alle dag wordt je geloof beproefd, gevormd, bijgesteld...

De lezingen van vandaag zijn anders dan ze op het eerste gezicht lijken. In het verhaal van de jonge Samuël klampt Hanna zich niet vast aan haar zoon die ze van God heeft afgesmeekt. Ze draagt hem juist op aan God, eens en voorgoed. Haar weg bezong ze in een loflied dat het voorbeeld werd voor Maria.

De apostel Johannes houdt ons voor dat we allen kinderen van God zijn en eens de Vader zullen zien zoals God ten diepste is. Volgens Johannes kan dat alleen maar door de liefde die God voor ons heeft.

In psalm 27 bezingt de psalmist God als zijn licht, redding en heil, het enige, de enige en Ene die ertoe doet

In het evangelie van vanochtend verlaat Jezus enige dagen zijn ouders, maar hij legt zijn ouders uit waarom hij dat deed, om bij zijn vader te zijn. Dat is geen zoet klein kind, maar meer de volwassen Jezus die zegt waarop het staat. Wat verbindt deze teksten? Niet zozeer woorden als heil en familie, als wel God die het fundament wil zijn van echte banden, banden die niet knellen of afknijpen, maar ruimte scheppen voor leven, leven in al zijn volheid en complexiteit.

Deze dagen verscheen een nieuw boek van Timothy Radcliffe,
oud-magister van de dominicanen,
met als titel *Leven in volheid. Een christelijke verbeelding*.
Met zijn openheid voor mensen, voor kunst in vele vormen,
met Engelse humor en zijn theologisch inzicht nodigt hij je uit
om niet bij de letter van teksten en het uiterlijk van dingen te blijven.
Waar staan ze voor? Van wie of wat spreken ze? Hoe raken ze je werkelijk?
Een prachtig inspirerend boek...

Als het leven minder maakbaar blijkt dan we zouden willen,
als heil en geluk niet het zoveelste project zijn,
als ook kinderen meer zijn dan een project of bewijs van eigen glorie,
is het hoog tijd voor diepgaande reflectie en bezinning
op hoe we leven, op hoe onze samenleving werkt.

De verhalen uit de Schrift van vandaag zijn volgens mij niet onwezenlijk,
geen plaatjes met een overdreven glans als in advertenties.
Het zijn eerder klassieke voorbeelden van situaties met breuklijnen,
met mislukkingen, ellende en grote emoties, maar ook wijsheid.
Er zijn haken en ogen, mensen die littekens hebben opgelopen,
van alle kanten belaagd worden, maar ze laten God niet los.
Gods liefde laat hen niet los, is mijn hoop en overtuiging,
want je blijft een mens van God.

Bidden we dan dat het mag lukken om oog te houden
voor wie en wat er werkelijk toedoet,
om niet weg te kijken bij vragen en problemen,
maar te zien waar toekomst in liefde en licht begint,
onverwacht, uitdagend, kwetsbaar en teder.
Laten we zo mensen van God zijn, gezien, gekend en geliefd.
Dat het zó moge zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan